

Posudek oponenta rigorózní práce Mgr. Ondřeje Musila na téma „Spotřebitelská arbitráž v rámci České republiky a v evropském kontextu „

Práce má 103 strany vlastního textu, tj. splňuje posouzení práce jako práce rigorózní.

Autor se zabývá jedním ze specifíků rozhodčího řízení, kterým je rozhodování spotřebitelských sporů. Tato problematika byla z procesního hlediska a zákonné úpravy rozhodčího řízení prakticky bez legislativních závěrů, a to až do účinnosti zákona č. 19/2012 Sb. Autor v závěru práce uvádí, že novelizace rozhodčího řízení se v praxi v podstatě osvědčila, ale v úplném závěru práce klade řečnickou otázku, zda vůbec má taková úprava smysl, resp. zda spotřebitelské spory vůbec patří při rozhodce ?

Uvedenou otázku si kladu rovněž a mimo jiné mě k tomu vedou i důvody pro zrušení rozhodčího nálezu soudem, která jsou důvody porušení hmotného práva a posunují přezkum rozhodčího řízení zcela mimo dosavadní právní úpravu. Nad tím se autor, pokud jsem dobře práci prostudoval, se nepozastavil. Ale nebylo cílem práce v závěru práce novou procesní úpravu odsoudit, ale především se jí zabývat. Tento záměr se autorovi povedl a navíc do práce stručně zařadil i právní úpravu vybraných evropských zemí.

Práce se dobře čte, autor v ní postupně vysvětluje jednotlivé pojmy, potřebné pro pochopení jádra práce, tj. rozhodování spotřebitelských sporů. Autor cituje judikaturu a tím velmi plasticky demonstruje změnu stanovisek soudů, někdy velmi radikální, počínaje nálezem ÚS, který postavil rozhodčí řízení mimo jeho vlastní podstatu, kterou je rozhodnutí sporu.

Autor pouze necituje, ale vždy se zdůvodněně rozhodne pro některé ze stanovisek, popřípadě přidá stanovisko vlastní.

K práci nemám obecné kritické připomínky, ale těchto několik poznámek :

- Na straně 38 autor uvádí, že v případě postoupení pohledávky je postoupena i rozhodčí doložka na nabyvatele pohledávky. Víím, že takto bylo i judikováno, ale nemohu s tím principiálně souhlasit. Podle mého názoru lze postoupit pravomoc rozhodce pouze trojstranně, pokud by se nejednalo např. o koupi závodu.

- Na straně 39 se autor přiklání k názoru, že sjednání rozhodčí smlouvy lze i „obyčejnou elektronickou poštou“. S tím i přes neformálnost rozhodčího řízení, nemohu souhlasit. Písemné právní jednání má dvě složky: zachycený obsah jednání a podpis. Zde podpis chybí.
- U části o stálém rozhodčím soudu (strana 57 až 62) by mě zajímal autorův názor, kdo vydává rozhodčí nález, tj. zda rozhodce nebo soud. Vede mě k tomu otázka odpovědnosti rozhodce za vydaný nález.
- Na straně 80 autor uvádí, že při přezkoumání rozhodčího nálezu podle § 27 ZRŘ nelze nález zrušit a vrátit původnímu rozhodce. Zde autor cituje A. Bělohlávka. O co , krom citace pramene, autor tento názor opírá ?

Práce je psána dobrým právní jazykem, obsahuje odkazy na použité prameny.

Práci jako velmi dobrou doporučuji k obhajobě.

JUDr. Tomáš Pohl

V Praze dne 2.5. 2015